

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., k. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., k. s., **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., k. s., (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uzneseniami č. k. 2 K/17/2008-1052 z 3. mája 2010 a č. k. 2 K/17/2008-1059 zo 4. mája 2010 zamietol návrh zabezpečeného veriteľa obchodnej spoločnosti R., s. r. o., Česká republika (ďalej len „zabezpečený veriteľ“), na odvolanie sťažovateľky ako správcu konkurznej podstaty a ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty JUDr. T. K. Krajský súd na odvolanie zabezpečeného veriteľa rozhodol napadnutým rozhodnutím o zmene uznesení okresného súdu č. k. 2 K/17/2008-1052 z 3. mája 2010 a č. k. 2 K/17/2008-1059 z 4. mája 2010 tak, že odvolal sťažovateľku ako správcu konkurznej podstaty a za správcu ustanovil JUDr. T. K.

3. Sťažovateľka napadla ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010. Jej argumentácia sa koncentrovala do dvoch oblastí rozhodovacej činnosti krajského súdu. V prvej (i) napáda porušenie svojho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že „... *na prejednanie predmetnej veci boli podľa Rozvrhu práce Krajského súdu... (v znení dodatku č. 15, účinného v čase rozhodovania súdu) určení 4... sudcovia senátu... Z rozvrhu práce nevyplýva, ktorí traja z vyššie uvedených štyroch sudcov sú zákonnými sudcami tvoriaci senát 41CoKR. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo súdneho spisu Krajského súdu..., v ktorom sa nenachádza potvrdenie o pridelení veci senátu 41CoKR, ani doklad o spôsobe výberu troch zo štyroch členov senátu, teda sťažovateľ nevedel a nemal možnosť sa dozvedieť o tom, kto je jeho zákonným sudcom.*“. Svoju argumentáciu podporila aj citovaním príslušných rozhodnutí ústavného súdu pojednávajúcich o ochrane základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. V druhej oblasti (ii) napáda

arbitrárnosť právnych záverov krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, proti ktorému výhrady zhrnula takto: „Závery, ktoré Krajský súd... v predmetnom uznesení vyvodil, nemajú oporu v platnom zákone ani rozhodovacej praxi..., napádané rozhodnutie je arbitrárne, nie je relevantným spôsobom odôvodnené a rozhodnutie je nevykonateľné, čo potvrdzujú nasledovné skutočnosti... Krajský súd... vytyka Sťažovateľovi, že sa nechal zastúpiť pri jednotlivých úkonoch advokátom... že Sťažovateľ by mal byť zaujatý podľa § 4 ods. 1 Zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch pre pomer k veci. Odvolací súd však vôbec neodôvodnil, prečo by mal mať sťažovateľ nejaký pomer k veci... Ďalším dôvodom – porušením povinnosti Sťažovateľa pri výkone funkcie správcu, mala byť podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, že Sťažovateľ po ustanovení do funkcie správcu nevypovedal nájomnú zmluvu... Ďalším vytykaným porušením povinnosti správcu mala byť nepreskúmateľnosť zápisnic zo schôdzí veriteľského výboru a zo schôdze veriteľov.“. V závere svojej argumentácie (iii) poukázala na nevykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý ustanovil za nového správcu osobu, ktorej výkon činnosti bol obmedzený zákonnou prekážkou „Z výpisu zo zoznamu správcov,... vyplýva, že JUDr. T. K. mal od 20. 08. 2010, aj v čase rozhodnutia odvolacieho súdu, pozastavenú činnosť. Napadnutým uznesením tak odvolací súd odvolal Sťažovateľa z funkcie a... ustanovil do funkcie správcu JUDr. T. K., ktorému bránila vo výkone funkcie zákonná prekážka (pozastavenie činnosti) – rozhodnutie odvolacieho súdu je tak nevykonateľné.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Uznesením Krajského súdu... č. k. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 zo dňa 10. 11. 2010 boli porušené základné práva sťažovateľa... upravené v čl. 46 a čl. 48 ods. 1 Ústavy... , v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a v čl. 47 Charty...

II. Uznesenie Krajského súdu... č. k. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 zo dňa 10. 11. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Priznáva sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,31,- Eur.

IV. Zaväzuje Krajský súd... na náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

5. Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažnosti požiadal predsedu krajského súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Vyjadrenie bolo ústavnému súdu doručené 10. marca 2011. Predseda krajského súdu v podstatnom uviedol:

„Krajský súd... rozhoduje o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam vydaných v konkurznom konaní a vyrovnacom konaní Okresným súdom Žilina a Okresným súdom v Banskej Bystrici, a to podľa § 9 ods. 3 písm. b) zákona č. 371/2004 Z. z. ... Z týchto dôvodov krajský súd... bol funkčne a miestne príslušným na rozhodnutie o odvolaní... Podľa rozvrhu práce na rok 2010 (aj 2011) senát 41CoKR má štyroch sudcov. Senáty zložené zo štyroch alebo piatich sudcov sú bežnou praxou krajských súdov, a to vtedy, keď nie je možné vzhľadom na počet sudcov krajského súdu... vytvoriť trojčlenné senáty, pretože každý sudca odvolacieho súdu musí byť zaradený do senátu. V prípade, že počet sudcov nie je taký, aby umožňoval vytvoriť úplné trojčlenné senáty, vytvoria sa štvorčlenné alebo päťčlenné senáty. K takejto organizácii práce sa siahne aj vtedy, keď príslušný krajský súd nemá dostatok predsedov senátov... Senát 41CoKR má riadiacu predsedníčku senátu JUDr. A. K., predsedu senátu doc. JUDr. M. Ď., PhD., a dvoch členov senátu (votantov) JUDr. D. M. a JUDr. M. P.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o súdoch, veta in fine, každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

Štandardný a zákonný postup je taký, že pokiaľ si vec prideli ako spravodajca riadiaca predsedníčka senátu JUDr. A. K. sebe, táto rozhoduje s JUDr. D. M. a JUDr. M. P. (členovia senátu). V prípade, že je vec pridelená ako spravodajcovi doc. JUDr. M. Ď., PhD., tento... rozhoduje ako predseda senátu a členmi tohto senátu sú JUDr. D. M. a JUDr. M. P. Štvorčlenný senát je v tomto prípade vytvorený aj preto, že doc. JUDr. M. Ď., PhD. vykonáva funkciu podpredsedu krajského súdu a počet vecí mu je pridelených v závislosti na zaťažnosti funkciou v štátnej správe. Nejde teda o náhodný postup pri určovaní členov konkrétneho senátu, ale jeho zloženie je dané vždy dvomi členmi senátu (votanti) a predsedom senátu, ktorý má vec pridelenú ako spravodajca... Okrem porušovania povinnosti zo strany správcu to boli aj objektívne pochybnosti o nezaujatosti správcu... V konečnom dôsledku je potrebné konštatovať, že odvolací súd realizoval len vôľu veriteľov, ktorá bola vyjadrená na schôdzi veriteľov 5. marca 2010... Odvolaný

správca sa môže domáhať svojich práv len v súvislosti s tým, že bol odvolaný a nie v súvislosti s tým, že bola iná osoba ustanovená za správcu a táto mala pozastavený výkon činnosti. Ustanovením konkrétnej osoby za správcu nie sú dotknuté práva sťažovateľa. V konečnom dôsledku odvolací súd musel ustanoviť za správcu tú osobu, ktorú zvolila schôdza veriteľov a v prípade, ak by tomuto ustanovenému správcovi bránila vo výkone funkcie nejaká zákonná prekážka, len okresný súd ako konkurzný súd môže a musí zvoliť schôdzu veriteľov ... a na základe rozhodnutia schôdze veriteľov ustanoviť inú osobu za správcu.“

6. Ústavný súd zaslal vyjadrenie predsedu krajského súdu právnenému zástupcovi sťažovateľky na vedomie listom z 25. marca 2011.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

III.A

K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

10. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že *„Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle konštantnej judikatúry zákonnými sudcami sú sudcovia príslušného súdu, určení podľa rozvrhu práce a vzhľadom na skutočnosť, že predmetnú vec mohli rozhodovať v senáte len 3 sudcovia zo 4 sudcov senátu, došlo k odňatiu jedného zo zákonných sudcov a tým k porušeniu ústavného práva v zmysle § 48 ods. 1 Ústavy...“*.

11. Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprocených princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

12. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií

nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolání podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu.

13. Dikcia ústavy sa v súvislosti s princípom zákonného sudcu najskôr odvoláva na zákonom určenú príslušnosť súdu na konanie („Príslušnosť súdu ustanoví zákon“). Zákonom, na ktorý sa v citovanom článku ústavy odkazuje, je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Občiansky súdny poriadok ustanovuje, ktorý súd je vecne, miestne a funkčne príslušný na prerokovanie veci, čo je prvým predpokladom na určenie zákonného sudcu. Sústava súdov je upravená v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), z tejto sústavy v okolnostiach danej veci vecná a miestna príslušnosť svedčí krajskému súdu ako súdu konkurznému [pozri § 9 ods. 3 písm. b) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov]. V naznačených súvislostiach možno urobiť predbežný záver, že za osobu zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Nevyhnutným predpokladom na to, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci tým súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Zákon, ktorý upravuje príslušnosť súdu priamo, je nevyhnutné uplatňovať aj pri rozhodovaní o určení súdu príslušného na konanie v konkrétnej veci. Inak môže dôjsť k jej prerokovaniu súdom nepríslušným, čo je v konečnom dôsledku porušením základného práva účastníka konania nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

14. V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho z nej vyplýva, že za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce (napr. II. ÚS 47/99, III. ÚS 202/02) a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 14 a nasl. OSP alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

15. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 a 4 zákona o súdoch zákonným sudcom je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prerokovávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a rozvrhom práce. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 a 2 zákona o súdoch senát krajského súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu. Ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedáť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi. Podľa ustanovenia § 49 písm. a) zákona o súdoch predsedovia súdov zabezpečujú riadenie súdov v oblasti výkonu súdnictva najmä rozvrhom práce. Podľa ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

16. Po preskúmaní postupu krajského súdu v súvislosti s pridelením predmetnej veci senátu 41CoKR (jeho členov) a vychádzajúc zo schváleného rozvrhu práce krajského súdu na rok 2010, ústavný súd nezistil rozpor v postupe krajského súdu a sťažovateľkou namietaným základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, dôsledkom ktorého postupu „... sťažovateľ nevedel a nemal možnosť sa dozvedieť o tom, kto je jeho zákonným sudcom...“, resp. dôsledkom ktorého postupu „... došlo k odňatiu jedného zo zákonných sudcov...“. K prideleniu posudzovanej veci sťažovateľky do senátu krajského súdu 41CoKR došlo zákonom predvídaným postupom, vopred daným postupom

schváleným v rozvrhu práce na rok 2010. Z dikcie ustanovenia § 16 ods. 2 zákona o súdoch vyplýva aj skutočnosť „... ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce“. Z rozvrhu práce krajského súdu na rok 2010 je zrejmé, že agenda tohto súdu vedená pod sp. zn. 41CoKR je pridelená do senátu tohto súdu, ktorého riadiacou predsedníčkou je/bola v danom čase JUDr. A. K. a predsedom senátu je/bol v danom čase doc. JUDr. M. Ď., PhD. Postup krajského súdu, keď je zloženie senátu ovplyvnené tým, ktorému z predsedov bola vec pridelená ako spravodajcovi [„... jeho zloženie je dané vždy dvomi členmi senátu (votanti) a predsedom senátu, ktorý má vec pridelenú ako spravodajca“], je postupom v súlade so zákonom a navyše aj naplnením zákonom predpokladanej skutočnosti vyjadrenej v ustanovení § 16 ods. 2 zákona o súdoch: „... každý predseda senátu má právo predsedáť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.“ V konečnom dôsledku zákonného postupu pri pridelení vecí sa dožadovala aj samotná sťažovateľka, keď poukázala na to, že „... zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená aj na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom“. S poukazom na zistenie ústavného súdu, že postup krajského súdu pri pridelení vecí do senátu krajského súdu 41CoKR, ako aj jeho zloženie a rozhodovanie bolo v súlade so zákonom, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty

17. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty uznesením krajského súdu sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010. K porušeniu označených práv malo dojsť napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorého výklad právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú právnu vec bol arbitrárny

a v rozpore s platnou právnou úpravou: „Závery, ktoré Krajský súd... v predmetnom uznesení vyvodil, nemajú oporu v platnom zákone, ani v rozhodovacej praxi, naopak, v niektorých prípadoch popierajú účel zákonného znenia, napádané rozhodnutie je arbitrárne, nie je relevantným spôsobom odôvodnené a rozhodnutie je nevykonateľné...“

18. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

19. Krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010 v podstatnom argumentoval:

«Krajský súd... ako súd odvolací prejednal podané odvolania... a napadnuté rozhodnutia zmenil... Vzhľadom na to, že predmetom konaní v ktorých bolo vydané konkurzným súdom prvé a druhé rozhodnutie, boli návrhy na zbavenie súčasného správcu funkcie a návrh na ustanovenie nového správcu, odvolací súd rozhodol o týchto odvolaniach spoločným rozhodnutím.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie o návrhoch zabezpečeného veriteľa na zbavenie súčasného správcu funkcie a ustanovenie nového správcu na základe rozhodnutia schôdze veriteľov.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné konštatovať, že o odvolaní správcu a ustanovení nového správcu môže rozhodnúť len konkurzný súd, a to uznesením ktorým odvolá pôvodného správcu a ustanoví nového správcu... Pôvodného správcu môže odvolať súd na návrh alebo bez návrhu... Súd je oprávnený odvolať pôvodného správcu bez návrhu za podmienok stanovených v § 42 ods. 1 ZoKR.

V prípade, že takto súd rozhodne (odvolá správcu), je povinný bezodkladne zvolať schôdzu veriteľov na účely schválenia návrhu na nového správcu. Súd potom ustanoví rozhodnutím toho správcu, na ktorom sa uznesie schôdza veriteľov. Pokiaľ by sa schôdza veriteľov neuzniesla na novom správcovi súd je oprávnený ustanoviť nového správcu aj bez rozhodnutia schôdze náhodným výberom (§ 42 ods. 5 veta in fine ZoKR).

Súd rozhoduje o odvolaní správcu aj na návrh, pričom aktívnu vecnú legitimáciu na podanie takého návrhu má veriteľský výbor alebo zabezpečený veriteľ. Pokiaľ sú splnené podmienky pre odvolanie správcu stanovené v § 42 ods. 1 O. s. p. alebo v zákone o správcoch, konkurzný súd je povinný bezodkladne správcu z funkcie odvolať. Nového správcu ustanoví konkurzný súd na základe rozhodnutia schôdze veriteľov, ktorú je povinný bezodkladne za týmto účelom zvolať, alebo aj bez tohto návrhu, ak schôdza konkurzných veriteľov sa neuznesie na novom správcovi (§ 42 ods. 5 veta in fine ZoKR).

Zabezpečený veriteľ môže podať návrh konkurznému súdu na odvolanie doterajšieho správcu z funkcie, ale nie je oprávnený navrhnúť a ani ustanoviť nového správcu.

Konkurzný súd je ďalej povinný rozhodovať o zbavení funkcie pôvodného správcu a ustanovení nového správcu aj na základe rozhodnutia schôdze veriteľov. Ako to vyplýva z § 36 ods. 3 ZoKR, konkurzný súd rozhoduje o odvolaní pôvodného správcu z funkcie a ustanovení nového správcu na základe doručenej zápisnice zo schôdze veriteľov, ktorá sa uznesla na výmene správcu. Výmenou správcu pritom zákon rozumie schválenie návrhu na ustanovenie nového správcu zo zoznamu správcov, pričom schôdza veriteľov v zásade nerozhoduje o odvolávaní doterajšieho správcu, i keď programom schôdze veriteľov je výmena správcu. Rozhodnutie schôdze má len deklaratórny účinok a je takou právnou skutočnosťou, na základe ktorej je konkurzný súd povinný v prípade, že schôdza veriteľov schválila návrh na ustanovenie nového správcu, rozhodnúť o zbavení doterajšieho správcu jeho funkcie a ustanovení nového správcu, ktorého schôdza veriteľov schválila, alebo ak nebudú splnené zákonom stanovené podmienky rozhodnúť o odmietnutí hlasovania schôdze veriteľov.

Zabezpečený veriteľ je osobou, ktorá má aktívnu vecnú legitimáciu na podanie návrhu na odvolanie správcu z jeho funkcie a súd je povinný o tomto návrhu rozhodnúť... Odvolací súd ďalej považuje za potrebné konštatovať, že pokiaľ by takýto návrh podala neoprávnená osoba, teda taká, ktorej zákon nepriznáva aktívnu vecnú legitimáciu, je tento

návrh pre súd podnetom, aby rozhodol o odvolaní správcu bez návrhu..., ak sú dané zákonné dôvody na jeho odvolanie. Dôvodom pre zbavenie správcu funkcie je aj existencia zákonnej prekážky, teda takej prekážky, ktorú predpokladá zákon a ktorá mu bráni vo výkone funkcie... Zabezpečený veriteľ nemá však právo podať návrh na ustanovenie nového správcu, ktorého sám „podľa vlastného výberu“ vyberie.

Schôdza konkurzných veriteľov podľa doslovného znenia § 36 ods. 1 ZoKR môže rozhodnúť o výmene správcu len z dôvodov uvedených v tomto ustanovení pod písmenom a) alebo b). Schôdza veriteľov by podľa doslovného znenia nebola oprávnená rozhodnúť o výmene správcu, ak by tomu bránili zákonné prekážky. Také rozhodnutie schôdze konkurzných veriteľov, ktorá by rozhodla o výmene správcu len z dôvodov uvedených v zákone o správcoch je potom podnetom pre konkurzný súd na to, aby zbavil doterajšieho správcu funkcie, ak mu bráni vo výkone funkcie zákonná prekážka a ustanovil toho správcu, ktorého schôdza konkurzných veriteľov hlasovaním navrhla.

Konkurzný súd v oboch rozhodnutiach rozhodoval o návrhu na zbavenie funkcie pôvodného správcu a o ustanovení nového správcu, ktorého hlasovaním navrhla schôdza veriteľov a ktorého navrhol aj zabezpečený veriteľ. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodoval spoločným rozhodnutím o oboch odvolaniach proti prvému a druhému rozhodnutiu.

K námietkam správcu ohľadne perfektosti odvolania proti prvému rozhodnutiu odvolací súd konštatuje, že identifikácia prvého rozhodnutia zabezpečeným veriteľom nie je presná, pretože v odvolaní sa neuvádza správne číslo spisovej značky a ani dátum rozhodnutia (4. mája 2010 bolo vydané druhé rozhodnutie, pričom prvé rozhodnutie bolo vydané 3. mája 2010). Napriek týmto nepresnostiam je nesporné, že odvolanie je podané proti prvému rozhodnutiu. Odvolací súd vychádza predovšetkým z § 41 ods. 2 O. s. p. za použitia § 196 ZoKR, podľa ktorého súd každý úkon posudzuje podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Odvolanie proti prvému rozhodnutiu je nesprávne len pokiaľ ide o identifikáciu napadnutého rozhodnutia spisovou značkou a dátumom jeho vydania. Z obsahu samotného odvolania je nesporné, proti ktorému rozhodnutiu je podané, pretože zabezpečený veriteľ sa v ňom podrobne zaoberá tak výrokom napadnutého rozhodnutia ako aj jeho odôvodnením. Nesporná identifikácia napadnutého rozhodnutia je daná predovšetkým číslom listu, na ktorom sa rozhodnutie nachádza.

Odvolací súd v konaní zistil, že o návrhu zabezpečeného veriteľa na zbavenie správcu funkcie podaného 8. júla 2009 rozhodol konkurzný súd uznesením č. k. 2 K/17/2008-589 z 22. decembra 2009. Na základe podaného odvolania odvolací súd uznesením č. 41 CoKR 16/2010 z 13. apríla 2010 zrušil uvedené uznesenie konkurzného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Pôvodný návrh zabezpečeného veriteľa podaný 8. júla 2009 na odvolanie súčasného správcu doplnil zabezpečený veriteľ 16. júla 2009 a 24. júla 2009 o ďalšie dôvody. Ďalší návrh na odvolanie súčasného správcu podal zabezpečený veriteľ 21. januára 2010, o ktorom konkurzný súd rozhodoval v druhom odvolaní.

Jednotlivé dôvody pre zbavenie funkcie správcu odvolací súd hodnotil v súvislosti s celkovým výkonom funkcie správcu. Pokiaľ ide o zápisnice zo schôdzí veriteľského výboru a schôdze veriteľov odvolací súd opakovane konštatuje, že tieto sú nepreskúmateľné. Funkcia správcu tak ako to bolo uvedené, je kreovaná vždy na základe rozhodnutia konkurzného súdu, a to aj vtedy, keď o výmene správcu rozhodne schôdza veriteľov (§36 ods. 3 ZoKR). Správca ako osobitný procesný subjekt, ktorý v zásade nie je účastníkom konania (pokiaľ sa nerozhoduje o jeho právach a povinnostiach), vykonáva procesné úkony v rozsahu stanovenom zákonom a koná akoby zástupca konkurzného súdu s účastníkmi konkurzného konania. Obsah zápisnice zo zasadania veriteľského výboru a schôdze veriteľov musí mať náležitosti stanovené v § 35 ods. 6 a v 38 ods. 6 ZoKR. V ostatnom sa na postup správcu primerane aplikujú ustanovenia O. s. p. a súvisiacich predpisov. Konanie schôdze veriteľov bolo delegované z pôvodnej právnej úpravy (zákon č. 328/1991 Zb o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov) z konkurzného súdu na správcu. Zo zápisnice resp. z prezenčnej listiny ako jej súčasť musí vyplývať kto sa schôdze veriteľov alebo zasadania veriteľského výboru zúčastnil, kto za účastníka konkurzného konania konal (§ 21 a 24 O. s. p.) a na základe akých právnych skutočností (plnomocenstvo, poverenie a pod.) Zabezpečený veriteľ správne v návrhu konštatuje, že ak si člen veriteľského výboru zvolí zástupcu na základe dohody, musí byť pravosť podpisu člena veriteľského výboru na plnomocenstve úradne osvedčená (tu nejde o prípad zákonného zastúpenia alebo zastúpenia na základe rozhodnutia). Pretože veriteľské orgány prijímajú svoje rozhodnutia na základe hlasovania, musí byť zrejmé, ktorý účastník hlasoval za prijatie rozhodnutia (resp. z praktických dôvodov, ktorý hlasoval proti resp. sa zdržal hlasovania). Neuvedenie týchto údajov a počtu hlasov jednotlivých veriteľov robí výsledky hlasovania nepreskúmateľným,

čo je v rozpore aj s právnou istotou účastníkov konania. Navyše je potrebné uviesť, že pri odmietnutí hlasovania schôdze veriteľov o výmene správcu má aktívnu vecnú legitimáciu na podanie odvolania proti rozhodnutiu konkurzného súdu len ten konkrétny veriteľ, ktorý hlasoval za správcu schváleného schôdzou veriteľov (§ 36 ods. 4 ZoKR). Bez uvedenia hlasovania podľa jednotlivých veriteľov nieje možné posúdiť aktívnu vecnú legitimáciu na podanie odvolania. Zápisnica, ktorú vyhotovuje správca musí okrem náležitostí stanovených zákonom obsahovať aj ďalšie náležitosti, ktoré sú stanovené v § 11 vyhlášky č. 666/2005 Z. z. o kancelárskom poriadku pre správcov v znení neskorších predpisov. Podľa tohto ustanovenia kancelárskeho poriadku pre správcov musí zápisnica obsahovať aj označenie správcu, značku správcu, miesto a čas skutočností, o ktorej sa zápisnica vyhovuje, osoby ktoré boli vtedy prítomné, miesto a deň vyhotovenia zápisnice, podpis zapisovateľa a podpis správcu.

Citované ustanovenia právnych predpisov sú kogentné, a preto nie možné akceptovať stanovisko konkurzného súdu, ktoré sa odvoláva na „prax správcov“ ohľadne obsahu zápisníc. Konkurzné konanie je súdnym konaním, v ktorom je súd povinný vykonávať dohľad nad činnosťou správcu (§ 42 ods. 1 ZoKR), a preto musí v rámci tohto dohľadu bezvýhradne trvať nad dodržiavaním právnych predpisov. Tento dohľad musí byť permanentný v záujme zabezpečenia plynulého priebehu súdneho konania a efektívny z hľadiska jeho výsledku v záujme zabezpečenia čím najvyššieho uspokojenia pohľadávok veriteľov (§ 5 ZoKR)... K zastupovaniu správcu advokátom sa odvolací súd vyjadroval v iných rozhodnutiach v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania (napr. sp. zn. 41 CoKR 32/2010) a konštatoval, že správca má osobitné právne postavenie vyplývajúce z osobitných predpisov. Podľa § 40 ods. 1 ZoKR môže súd za správcu ustanoviť len osobu, ktorá je zapísaná do zoznamu správcov, pričom správcom môže byť iba taká osoba, ktorá má vykonanú správcovskú skúšku a iná osoba túto funkciu vykonávať nemôže. Účelom takejto skúšky je zistiť odborné, právne a ekonomické vedomosti a schopnosti uchádzača potrebné na riadny výkon správcovskej činnosti (§ 16 z. č. 8/2005 Z. z. o správcoch). U osoby, ktorá vykoná správcovskú skúšku a následne je zapísaná do zoznamu správcov sa preto predpokladá, že takáto osoba má potrebné odborné, právne a ekonomické vedomosti a schopnosti na riadny výkon správcovskej činnosti. Za výkon tejto funkcie patrí správcovi odmena.

Výkon funkcie správcu predpokladá vykonávanie rôznych procesnoprávných a hmotnoprávných úkonov pri zisťovaní majetku podliehajúceho konkurzu, pri správe a speňažovaní tohto majetku, pri zapisovaní pohľadávok veriteľov, verifikácii pohľadávok a pri ich uspokojovaní. Funkcia správcu je v zásade neprenosná a správca musí túto funkciu vykonávať osobne. Zákon o správcoch stanovuje za akých podmienok môže správca poveriť inú osobu vykonaním jednotlivých úkonov správcovskej činnosti. Správca je povinný požiadať o pomoc odborníka iba v prípade, ak nemá potrebné skúsenosti alebo odborné vedomosti na riadne vykonanie niektorého úkonu správcovskej činnosti (§ 3 ods.2 zákona o správcoch) a inak nie je oprávnený na takýto postup. Zákon o správcoch prikazuje správcovi vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou, čestne, zodpovedne a svedomito (§ 3 ods. 1 zákona o správcoch). Len takéto plnenie zabezpečí riadny výkon funkcie správcu, za ktorú nesie správca objektívnu zodpovednosť za škodu (§ 12 zákona o správcoch). Obmedzený prenos výkonu funkcie vyplýva aj z § 80 ods. 2 ZoKR, kde zákon umožňuje správcovi, aby výkonom jednotlivých úkonov poveril advokáta alebo súdneho exekútora. Pokiaľ by sa správcovi priznala možnosť poverenia výkonom funkcie (prostredníctvom poverenia na jednotlivé úkony) podľa všeobecných predpisov nebolo by potrebné výslovné zmocnenie v citovanom ustanovení ZoKR. Tomu zodpovedá aj ustanovenie § 21 ods. 2 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a o reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého, ak bol správca pri uplatnení odporovacieho práva a vymáhaní nárokov z neho zastúpený advokátom odmena z výťažku podľa odseku 1 tohto ustanovenia sa zníži o náklady vynaložené na advokáta, ktoré sa majú uspokojiť zo speňaženia podliehajúceho konkurzu ako pohľadávka proti podstate. Všeobecný prenos činností na tretie osoby by bol v rozpore tak s citovanými ustanoveniami ZoKR ako aj zákona o správcoch. Takýto postup je v rozpore aj s § 5 ZoKR, podľa ktorého správca, súd, veriteľský výbor postupujú pri riešení úpadku dlžníka tak, aby dosiahli pre veriteľa čo najvyššiu mieru uspokojovania pohľadávok. Odmena za zastupovanie sa stane privilegovanou pohľadávkou ako pohľadávka proti podstate, ktorá sa uspokojuje prednostne na úkor pohľadávok veriteľov, ktoré boli prihlásené do konkurzu prihláškou a na ktorých uspokojenie sa konkurzné konanie vedie. Súčasný správca bol ustanovený do funkcie uznesením konkurzného súdu č. k. 2 K 17/2009 z 13. januára 2009,

ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2009 zmluvu s advokátom uzatvoril na poskytovanie právnej pomoci 1. februára 2009, teda bezprostredne po ustanovení do funkcie. Podľa fakturácie advokát vyhotovil odporovaciú žalobu, výzvy na splnenie dlhu, vyjadrenie k žalobe o určenie pohľadávky a vyjadrenie k odvolaniu. Súčasný správca poveril advokáta na právne služby, pričom nepreukázal nevyhnutnosť, účelnosť a hospodárnosť tohto postupu.

Pokiaľ sa už konkurzný a odvolací súd zaoberal niektorými konkrétnymi dôvodmi na odvolanie správcu a vyslovil v právoplatnom rozhodnutí, že tieto nie sú takej intenzity, aby boli splnené podmienky na odvolanie správcu, nie je ich možné opakovane uvádzať, pretože by išlo o preskúmavanie týchto rozhodnutí bez podania opravných prostriedkov. To však neznamená, že nie je možné ich vziať do úvahy pri vyslovení záveru, že správca nevykonáva funkciu s odbornou starostlivosťou, keď toto porušovanie pokračuje.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o správcoch správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Tak ako už odvolací súd konštatoval, na správcu prešli niektoré právomoci súdu. Správca má osobitné procesné postavenie, pretože v zásade nie je účastníkom konania a musí svoju funkciu vykonávať čestne, zodpovedne a svedomito. Výkon funkcie správcu musí byť nestranný tak vo vzťahu k úpadcovi i keď spravuje jeho majetok ako aj k veriteľom i keď je povinný postupovať tak, aby boli ich pohľadávky maximálne uspokojené. Z týchto dôvodov zákon vylučuje správcu z výkonu jeho činnosti, ak je správca zaujatý. Pre vylúčenie správcu stačia už pochybnosti o jeho nezaujatosti. Z vyjadrenia veriteľov vyplýva, že veritelia ako účastníci konania a orgány veriteľov (veriteľský výbor a schôdza veriteľov) majú dôvodné pochybnosti o nezaujatosti správcu. Správca nepreukázal relevantné dôvody, prečo na vykonanie niektorých úkonov poveril advokáta. Dôvodné pochybnosti o nezaujatosti súčasného správcu vzbudzujú aj tie skutočnosti, že výkonom týchto úkonov poveril advokáta u ktorého bol štatutárny orgán súčasného správcu (ktorý osobne vykonáva činnosť správcu) v pracovnom pomere, pričom tieto skutočnosti veriteľov neoznámil a potrebné informácie im poskytol až na základe ich opakovaných žiadostí. Zo stanoviska veriteľov ako aj samotnej schôdze veriteľov vyplýva, že títo namietajú zaujatosť správcu. Vzhľadom na postup pri poverení advokáta, vzťahu advokáta k správcovi a vyplatenie odmeny za advokátovi bez informovania veriteľov

vznikajú objektívne pochybnosti o nezaujatosti správcu (tzv. teórii zdania ako objektívna stránka zaujatosti -rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05 z 29. júna 2005).

K obsahu správ súčasného správcu pre veriteľský výbor odvolací súd konštatuje, že správy síce nemajú vždy potrebnú vypovedaciu schopnosť o postupe správcu a priebehu konkurzného konania, avšak veriteľský výbor môže žiadať od správcu ich doplnenie alebo určiť správcovi obsah týchto správ.

Na základe takto zisteného skutkového stavu prišiel odvolací súd k záveru, že sú dané dôvody pre zbavenie správcu jeho funkcie, a preto zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že rozhodol o zbavení súčasného správcu jeho funkcie a ustanovil správcu, na ustanovení ktorého sa uzniesla schôdza veriteľov, ktorá sa konala 5. marca 2010. Na tejto schôdzi za odvolanie súčasného správcu a ustanovenie JUDr. T. K. ako nového správcu hlasovali veritelia, ktorých hlasy predstavujú 9,361.171 počítaných podľa výšky pohľadávok s ktorými je spojené hlasovacie právo a proti bolo 9.126 hlasov.»

20. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

21. Podstata argumentácie sťažovateľky spočívala (bod 3 a 17) v jej právnom názore o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s ňou nastolenými argumentmi, o zákonne a ústavne nekonformnom výklade právnych predpisov krajským súdom (*„Postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať za postup arbitrárny. Takýto postup je zároveň zásahom do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Za arbitrárne možno tiež považovať také rozhodnutie súdu, ktorým by sa súd odchýlil od zákonného znenia tak, že by poprel jeho účel a význam.“*). V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010 bolo svojvoľné a že by tak zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

22. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Pokiaľ sťažovateľka namietala skutočnosť, že do funkcie správcu bol namiesto nej ustanovený správca JUDr. T. K., ktorý mal pozastavený výkon [pozri bod 3(iii)], ústavný súd bez potreby podrobnejšieho overenia tohto stavu v čase rozhodovania

krajského súdu konštatuje, že z výpisu zo zoznamu správcov z 12. mája 2011 (verejne dostupného na internetovej stránke ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) vyplýva, že JUDr. T. K. bol zapísaný do zoznamu správcov 24. júla 2008, od toho času nemal pozastavenú činnosť ani mu neboli uložené pokuty, resp. nebol vyčiarknutý zo zoznamu správcov; v čase rozhodovania ústavného súdu nepochybne funkciu správcu vykonáva/vykonával. Navyše, ako správne uvádza odporca (bod 5), sťažovateľkine práva mohli byť prípadne porušené v súvislosti s jej odvolaním z funkcie správcu, ale nie vymenovaním iného/nového správcu.

23. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Závery zistené ústavným súdom o zjavnej neopodstatnenosti (bod 23) platia tiež v súvislosti so sťažovateľkou namietaným právom podľa čl. 47 charty, keďže sťažovateľka v spojitosti s uvedeným právom neuviedla žiadne iné/odlišné dôvody. Nezistiac preto porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 47 charty.

IV.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 41 CoKR/30/2010, 41 CoKR/31/2010 z 10. novembra 2010), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011